

*Miro,*

*Evo, u ovome za nas bolnom i tužnom trenutku, poslije dužeg razmišljanja, Ratko i ja ti pišemo ovo pismo. Sahranjen je, kao u užem krugu familije, bila si ti, sa Suzanom i Borisom, jer mi smo bili nepoželjni i nije nam bilo dozvoljeno prisustvo, jer kakve li ironije da ti ispunjavaš i posljednju želju našeg Predraga, sa motivacijom da se sahrani u krugu uže familije. Zato te i želimo ovom prilikom pitati, zar to mi nismo njegova uža i naj uža familija, braća i po genima, našim osjećanjima, našem odgoju i zajedničkim životnim provedenim trenutcima. Zar, mi ne možemo znati gdje je Predrag sahranjen kada i kako?*

*Miro, ne misliš valjda, da smo mi toliko naivni i da smo ti mogli i trebali povjerovati u takvu Predragovu želju, bez nas, njegove braće, najbližih i rođenih.*

*To su bile i tvoje fabule i nebuloze, koje si mi predočavala, prilikom mojih posjeta Predragu, vjerovatno apriore želeći da nas na vrijeme eleminišeš iz tvoje sjene i lukavih nakana, koje su samo tebi bile znane. Zato sada, Ratko i ja, neposredno tebe pitamo, nije li te stid i sram.*

*Opravdano nam se sada nameće i pitanje, da li je Predragovo liječenje, poslije otpusta sa psikiatriske klinike, bilo tako unaprijed planirano. Nije li to bila neka vrsta podle zavjere, te citiram tvoje riječi; „Uvijek sam bila u pozadini i nikada nisam željela izlaziti iz njegove sjene“. Nisi li, na ovakav način svoga ophođenja prema Predragu, htjela i željela i njega u ovome stanju, upravo, baciti u istu takvu sjenu. Zato, nije ni čudno da mnogi i nisu znali, gdje se to Predrag nalazi. Svaka posjeta k njemu, morala je biti najavljena neposredno tebi. Mali broj ljudi, koji je uspjevaо doći do njega u posjetu, bili su jako neprijatno iznenađeni i šokirani, Predragovim*